

jiným pracovním podmínkám co do pracovní doby a úplaty za služby, jest opodstatněn závěr, že tím nastala změna žalobcova poměru pracovního mlčky (§ 863 obč. zák.), pročež jest přihlédnutí k pracím, jež žalobce v tomto druhém období skutečně konal, má-li býti rozhodnuto o tom, zda konal vyšší úkony podle § 1 zák. cit.

Čís. 13634.

Pohledávky na zaplacení kupní ceny za objednané a dodané zboží na základě samostatných účtů jest považovati co do přípustnosti dovolání za pohledávky samostatné, třebas byly spojeny v jedné žalobě a jednotlivé žaloby byly spojeny k společnému projednání a rozhodnuty společným rozsudkem.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, Rv I 2054/33.)

Žalobám firmy o zaplacení pohledávek za dodané zboží o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalovaného.

D ů v o d y :

Jest především zkoumati, zda jest dovolání přípustné (§ 507, první odstavec, c. ř. s.). V souzené věci byly podle § 187, první odstavec, c. ř. s. spojeny ke společnému projednání tři žaloby, podané u okresního soudu v Ch.: C II 653/32 o 513 Kč 20 h, C II 654/32 o 2429 Kč 50 h a C II 655/32 o 4376 Kč 35 h, o nichž bylo pak podle § 187 druhý odst. c. ř. s. rozhodnuto společným rozsudkem. V žalobě C II 653/32 byl zažalován jeden nárok na zaplacení za objednané a dodané zboží podle účtu ze dne 30. října 1931. V žalobě C II 654/32 bylo zažalováno osm nedoplatek samostatných účtů za objednané a dodané zboží. Žádný z těchto nedoplatek nepřevyšoval 2000 Kč, ba sedm z nich nepřevyšovalo ani 300 Kč. V žalobě C II 655/32 bylo zažalováno osm nároků na zaplacení za objednané a dodané zboží na základě osmi s a m o s t a t n ý c h účtů. Žádný ze žalobních nároků nepřevyšoval 2000 Kč. Každý z nároků, uplatňovaných v řečených žalobách byl nárokem samostatným, ježto šlo vždy o nárok na zaplacení kupní ceny (nedoplatku kupní ceny) za objednané a dodané zboží na základě s a m o s t a t n é h o účtu. Této samostatnosti nepozbyly zažalované nároky tím, že byly podle § 227 c. ř. s. spojeny v jedné žalobě, ani tím, že jednotlivé žaloby byly spojeny k společnému projednání (§ 187, odstavec první, c. ř. s.) a že o nich bylo rozhodnuto společným rozsudkem (§ 187, odstavec druhý, c. ř. s.). Jest proto přípustnost dovolání posuzovati co do každého žalobního nároku samostatně. Ježto žádný ze zažalovaných nároků nepřevyšuje 2000 Kč a rozsudek prvního soudu byl odvolacím soudem potvrzen (§ 502, třetí odstavec, c. ř. s.), ano některé ze žalobních nároků nepřesahují ani hranici pro věci nepatrné (§ 502, druhý odstavec, c. ř. s.), není dovolání přípustné a bylo je proto odmítnouti podle prvního odstavce § 507 c. ř. s., když tak neučinil již soud první stolice. Na tom nic nemění, že v dovolání jest uplatňována i zmatečnost napa-

deného rozsudku, ježto ke zmatečnosti jest přihlížeti jen tehdy, dostala-li se věc k vyššímu soudu přípustným opravným prostředkem, čemuž, jak doličeno, v souzeném případě tak není.

Čís. 13635.

Uvedeno-li v žalobě jen, že žalovaný »dluhuje« žalobci zažalovaný peníz, nebyly uvedeny skutkové okolnosti, na nichž se zakládá žalobní nárok, a nelze uznati rozsudkem pro zmeškání (§ 396 c. ř. s.) podle žaloby. V takovém případě není důvodu k postupu soudu podle §§ 84 a 85 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. června 1934, Rv I 2118/33.)

Žalobci uvedli v žalobě podané advokátem jen, že jim žalovaný dluhuje 1500 Kč se 6% úroky ode dne podání žaloby, nabídli o tom důkaz zápisky a výslechem stran a navrhli, by žalovaný byl uznán povinným zaplatiti jim 1500 Kč se 6% úroky ode dne podání žaloby. K prvému ústnímu jednání se nedostavil žalovaný, načež žalobce zastoupený advokátem navrhl vynesení rozsudku pro zmeškání. Procesní soud prvního stolu (okresní soud v K.) vyhověl návrhu a uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Podle § 396 c. ř. s. jest, zmešká-li strana první rok, pokládati přednes dostavivší se strany o skutkových okolnostech ku předmětu právní rozepře se vztahující za pravdivý, pokud není vyvrácen předloženými důkazy, a jest na tomto základě k návrhu strany, která se dostavila, rozhodnouti o žalobní žádosti rozsudkem pro zmeškání. Učiní-li dostavivší se strana návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, jest na soudu posouditi, zdali dostavivší se stranou přednesené skutkové okolnosti, které jest pokládati za pravdivé, žalobní nárok skutečně také odůvodňují, a pakli ne, i proti dostavivší se straně, která vydání rozsudku pro zmeškání navrhla, rozhodnouti rozsudkem. V souzeném případě dostavivší se žalující strana uvedla v žalobě, jejíž obsah jest základem napadeného rozsudku pro zmeškání, jen, že jí žalovaná strana dluhuje 1500 Kč se 6% úroky ode dne podání žaloby. Toto tvrzení není však skutkovým přednesem, z něhož by vyplýval zažalovaný nárok jako právní závěr, nýbrž jest právním závěrem a tak scházejí vůbec skutečnosti, zažalovaný nárok odůvodňující, a soud prvního stolu neposoudil věc po stránce právní správně, shledav zažalovaný nárok odůvodněným, a žalobě napadeným rozsudkem vyhověv.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 226 c. ř. s. jest v žalobě uvést skutkové okolnosti, na nichž se zakládá žalobcův nárok. Rovněž § 78 č. 2 c. ř. s. předpisuje, že přípravná podání, mezi něž náleží i žaloba, mají obsahovati vyličení skutkových poměrů, jichž se chce strana při ústním jednání dovolávati. Žalobci však uvedli v žalobě jen, že jim žalovaný »dluhuje« zažalovanou částku. V tom nelze spatřovati uvedení skutko-